

PETER HANDKE

AUSTRIACA SODOBNA AVSTRIJSKA PROZA

Lepi dnevi v Aranjuezu

Poletni dialog

Mohorjeva
Celovec

Peter Handke
Lepi dnevi v Aranjezu

Peter Handke

Lepi dnevi v Aranjuezu

Poletni dialog

Iz nemščine prevedel: Štefan Vevar

Naslov izvirnika:
Peter Handke: Die schönen Tage von Aranjuez
© Suhrkamp Verlag Berlin 2012
All rights reserved by and controlled through Suhrkamp
Verlag Berlin

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
821.112.2(436)-2
HANDKE, Peter, 1942-
Lepi dnevi v Aranjuezu : poletni dialog / Peter Handke ; iz nemščine
prevedel Štefan Vevar. - 1. izd. - Celovec : Mohorjeva, 2021. - (Zbirka
Austriaca : avstrijska proza v slovenskem prevodu)
Prevod dela: Die schönen Tage von Aranjuez
ISBN 978-3-7086-1119-8
COBISS.SI-ID 48990211

Lepi dnevi v Aranjuezu

Peter Handke: Lepi dnevi v Aranjuezu
Poletni dialog

Zbirka Austriaca – avstrijska proza v slovenskem prevodu

V slovenščino prevedel: Štefan Vevar

Urednik: Hanzi Filipič

Oblikovanje ovitka: ilab crossmedia

© slovenske izdaje: Mohorjeva založba, Celovec–Ljubljana–
Dunaj 2021

Izdala, založila in tiskala Mohorjeva družba v Celovcu 2021

Za založbo: Franc Kelih

1. izdaja: 2021; naklada: 300 izvodov

Cena: € 18,90

ISBN 978-3-7086-1119-8

LAND KÄRNTEN
Kultur

Za S.

Osebe

Moški

Ženska

In spet poletje. Spet lep poletni dan. Spet moški in ženska pri mizi na prostem, pod oboki neba. Vrt. Terasa. Nevidna, zgolj slišna drevesa, bolj slutnja kot resničnost, v lahnem poletnem vetru, ki od časa do časa ritmično vzdrami scensko krajino. Vrtna miza, precej velika, moški in ženska ob njej si malo vsaksebi sedita nasproti. Oba sta nevsiljivo poletno oblečena, ženska bolj svetlo, moški bolj temno, oba brezčasno elegantna. Brezčasna tudi lika, onstran vsakršne umeščenosti v katerikoli zgodovinski ali družbeni okvir, tudi onadva bolj slutnja kot resničnost. Ne da bi si privoščila pogled, sprva dolgo prisluškujejeta šelestenju nevidnega listja pod nebom, ki se zdi daleč in ki ga občasno blago in pomirljivo parajo kriki lastovk. Občutje, kakor da z vsakim novim pošumevanjem dreves mineta ura ali pa ves dan.

MOŠKI

Kdo bo začel?

ŽENSKA

Ti, tako sva si zamislila.

MOŠKI

Ja, tako sva si zamislila. – No, prvičkrat z moškim, kako je bilo?

ŽENSKA

podobno kot moški – z glasom, ki se ne ujema vselej s scenerijo.

Glej, tamle: Kanja med drevesi, šinila je kot puščica. Ali pa je bil morda škarnjek?

MOŠKI

Bil je sokol. Kanje in škarnjeki krožijo visoko nad drevesi. Sokoli pa švigajo med njimi kot puščice, včasih zgoraj med krošnjami, včasih spodaj med debli. Kar nekajkrat sem naletel na mrtvega sokola, ki je treščil ob drevo. Je bil bolan? Prestar? Premlad? – Ampak, prva noč z moškim?

ŽENSKA

Sploh ni bila noč. On ... on pa sploh ni bil moški. In jaz ... jaz nisem postala ženska. Vseeno pa je bil ljubezenski akt. Prišel je ... ali pa je prišlo ... nadme in jaz sem se mu predala, vsa in do konca, ne le s kožo in lasmi vred. Bilo je zlitje dveh teles – in kakšno zlitje!

MOŠKI

Pripoveduj.

ŽENSKA

Pogosto me res na moč mika, da bi pripovedovala, predvsem o tej izkušnji – to zgodbo. Ampak ko pritisneš name s tem „pripoveduj!“, me vse mine, ves polet.

MOŠKI

Danes je drugače. Danes je drugačen dan. Takega poletja morda sploh še ni bilo. Mogoče je sploh zadnje. Sploh pa ne pritiskam nate.

ŽENSKA

Ja, poletje je, mogoče zadnje tu. In bilo je poletje, tudi takrat na prvi dan moje ljubezni, ki ga ni mogoče primerjati z nobeno poznejšo ljubezensko nočjo. Sadovnjak. Kokošji drek, siv, bel, posejan po sveže pokošeni travi.

MOŠKI

Lesena lestev pod jablano.

ŽENSKA

Uganil.

MOŠKI

In ravno si praznovala osemnajst let.

ŽENSKA

Zgrešil, vsaj po eni strani. Bila sem še otrok, imela sem jih komaj deset. Po drugi strani pa si zadel. Res sem imela rojstni dan. – Ali pa se motim in je bila samo nedelja? Poletna nedelja pač? Zagotovo pa sem bila prazno oblečena, v belo, nosila sem dolgo belo

obleko, bele nogavice, bele čevlje s ploskimi petami. – Te zgodbe sploh še nisem nikomur povedala, še sami sebi ne. – Je sploh zgodba?

MOŠKI

Pripoveduj, bova videla.

ŽENSKA

Bil je popoldan. Jaz na gugalnici nekje globoko v sadovnjaku. Sadovnjaku jablan, ne na kakšnem češnjevem vrtu, nobenih rdečih madežev na moji obleki, ne prej in tudi ne potem. Sploh se ne spominjam ljudi okoli sebe. Sem pa čutila, da so moji – oče, mama, brati, sestre, nekje blizu. In gugalnica me je potem nosila z vse večjimi zamahi, vse večjim poletom – že spet ta „polet“ – vse bolj in bolj osvobojeno mojih v bližini, kakor da me preobraža za drugačno resničnost.

MOŠKI

Ne tako hitro. – Poglej vendar: Kakšna belina, tile cvetni listi poletnega slaka. Kako

vihrajo in migljajo v vetru. In ta temna globina cvetnih čaš.

ŽENSKA

Kako naglo je vse teklo na gugalnici! Hitro in vse hitreje. Potem pa v nekem trenutku, na vrhuncu ali v točki prevešenja – nenadna upočasnitev. Medtem ko se je gugalnica z menoj vred gugala še naprej, se vsaj še dolge, dolge trenutke gugala hitro kot prej, se je nekje v meni dogodilo prebujenje. Ta upočasnitev je v meni nekaj spočela in tisto je strmo pognalo, pridrlo na dan in me preplavilo kot žarko vrenje, tako na lepem, kot je prišla upočasnitev. Nekaj v meni in hkrati zunaj mene – se me je polastilo in me – kako naj rečem – preustvarilo, na novo ustvarilo. Postala sem tisto in tisto je postalo jaz. Zgodba, prav res, da malo takih, ampak kako jo vendar pripovedovati?

MOŠKI

„Nekaj“? „Tisto“? Ženskost? Tvoja ženskost?

ŽENSKA

Razumi, kakor hočeš. Vem le, da tistega, kar je tam bilo ustvarjeno ali preustvarjeno, še malo nisem doživela kot „svojo ženskost“, prej kot do vrelišča prignano ustvarjanje ali preustvarjanje nekega sveta.

MOŠKI

lenobno zakotali jabolko po mizi.
Je tekla kri?

ŽENSKA

Zakaj pa to vprašanje?

MOŠKI

Ker je bilo tako zamišljeno.

ŽENSKA

Ne. Nič krvi. Čisto nič. Strela, ki je šinila skozme, ni pustila sledov. Ali pa vendar: Res sem krvavela, ampak iz nosu.